

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců: JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobkyně: **L. M.**, zastoupen Mgr. Petrem Beránkem, advokátem v Praze 10, Pod Altánem 3367/40, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 1. 11. 2013, č. j. MV-109497-4/VS-2013,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí ministra vnitra ze dne 1. 11. 2013, č. j. MV-109497-4/VS-2013, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 13.200 Kč, k rukám zástupce, Mgr. Petra Beránka, advokáta, do třiceti dnů od právní moci rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobkyně se včas podanou žalobou dne 7. 1. 2014 domáhala zrušení rozhodnutí ministra vnitra (Ing. Martin Pecina, MBA) ze dne 1. 11. 2013, č. j. MV-109497-4/VS-2013, kterým byl zamítnut rozklad žalobkyně proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 4. 6. 2013, č. j. OSZ-75526/M-Ht-2013, jímž nebyl žalobkyni přiznán jednorázový příspěvek podle § 3 nařízení vlády č. 135/2009 Sb., o poskytnutí jednorázového příspěvku ke zmírnění některých křivd způsobených komunistickým režimem, ve znění nařízení vlády č. 51/2013 Sb.

Žadatelka požádala dne 23. 4. 2013 o poskytnutí jednorázového příspěvku podle § 3 nařízení vlády č. 135/2009 Sb. po manželovi M. M., zemřelém dne X, a doložila potřebné doklady, z nichž vyplývá, že manžel odsloužil 34 měsíců u pomocných technických praporů.

Nicméně rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 4. 6. 2013, č. j. OSZ-75526/M-Ht-2013, jí tento jednorázový příspěvek přiznán nebyl. Včas podaným rozkladem se domáhala zrušení prvostupňového rozhodnutí.

Nicméně žalobou napadeným rozhodnutím byl její rozklad zamítnut a žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí mj. uvedl, že Ministerstvo vnitra dne 4. 6. 2013 pod č. j. OSZ-75526/M-Ht-2013 žadatelce nepřiznalo jednorázový příspěvek podle § 3 nařízení vlády č. 135/2009 Sb., neboť neeviduje žádost o přiznání jednorázového příspěvku jejího bývalého manžela a právo žádat o jeho vyplacení na žadatelku nepřechází.

Odškodnění podle nařízení vlády č. 135/2009 Sb. má charakter jednorázového příspěvku jako náhrada mzdy za dovolenou, na kterou by vznikl nárok, pokud by byly oprávněné osoby v řádném pracovním poměru. Proto citované nařízení konstatuje, že se příspěvek vztahuje pouze na státní občany České republiky, kteří byli nezákonně zbaveni osobní svobody v době od 25. 2. 1948 do 29. 12. 1989, a kteří byli za toto nezákonné zbavení osobní svobody odškodněni.

Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí dále konstatoval, že žadatelka ve svém včas podaném rozkladu uvedla, že do jednoho měsíce doplní důvody, pro které by mělo být napadené rozhodnutí zrušeno. K tomu žalovaný v odůvodnění uvedl, že se nezabýval skutečností uváděnou žadatelkou v rozkladu ohledně jeho doplnění ve lhůtě jednoho měsíce, neboť žadatelka nesplňuje základní podmínku stanovenou v § 3 nařízení vlády č. 135/2009 Sb., neboť její manžel zemřel v roce 1981.

Žalobkyně se svým podáním domáhala rozrušení napadeného rozhodnutí z důvodu nezákonnosti. Namítala procesní pochybení, jehož se žalovaný dopustil, když ji nevyzval podle § 37 odst. 3 správního řádu k odstranění nedostatků odvolání, resp. rozkladu. Žalovaný ji měl tedy sám k doplnění rozkladových námitek vyzvat.

Žalobkyně se v této souvislosti odvolávala na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně rozsudek č. j. 1 As 4/2009-53.

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 6. 3. 2014 navrhnul žalobu zamítnout s odkazem na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.

Městský soud v Praze nařídil ve věci jednání, které se konalo dne 21. 4. 2015, při nichž účastníci řízení setrvali na svých dříve písemně vyjádřených stanoviscích.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 3 nařízení vlády č. 135/2009 Sb. *právo žádat o vyplacení příspěvku nepřechází na dědice osob uvedených v § 1 odst. 1, 2 nebo 3; to neplatí, jedná-li se o vdovu po občanu České republiky splňujícím podmínky podle § 1 odst. 2, jehož včas podaná žádost o příspěvek podle § 1 odst. 1 byla zamítnuta, a v případě žádosti o vyplacení příspěvku podle § 1 odst. 3 o vdovu po občanu České republiky splňujícím podmínky podle § 1 odst. 3, byl-li tomuto občanu České republiky nebo vdově po něm přiznán příspěvek podle § 1 odst. 1 nebo 2.*

Podle rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. června 2013, čj. 11 Ad 1/2012-59, nařízení vlády č. 135/2009 Sb. lze vykládat tak, že i v případech osob, zařazených do vojenských táborů nucených prací, respektive pomocných technických praporů, z důvodu politické perzekuce a nucených vykonávat práci, k níž byly tyto útvary přiděleny, je naplněn pojem „nezákonné zbavení osobní svobody“, neboť nešlo o výkon základní vojenské služby podle zákona č. 92/1949 Sb., branného zákona.

Podle § 37 odst. 2 správního řádu z podání musí být patrné, kdo je činí, které věci se týká a co se navrhuje. Fyzická osoba uvede v podání jméno, příjmení, datum narození a místo trvalého pobytu, popřípadě jinou adresu pro doručování podle § 19 odst. 3. V podání souvisejícím s její podnikatelskou činností uvede fyzická osoba jméno a příjmení, popřípadě dodatek odlišující osobu podnikatele nebo druh podnikání vztahující se k této osobě nebo ji provozovanému druhu podnikání, identifikační číslo osob a adresu zapsanou v obchodním rejstříku nebo jiné zákonem upravené evidenci jako místo podnikání, popřípadě jinou adresu pro doručování. Právnícká osoba uvede v podání svůj název nebo obchodní firmu, identifikační číslo osob nebo obdobný údaj a adresu sídla, popřípadě jinou adresu pro doručování. Podání musí obsahovat označení správního orgánu, jemuž je určeno, další náležitosti, které stanoví zákon, a podpis osoby, která je činí.

Podle § 37 odst. 3 správního řádu nemá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. března 2009, č. j. 1 As 4/2009 – 53, podle § 82 odst. 2 správního řádu musí odvolání obsahovat vedle náležitostí dle § 37 odst. 2 správního řádu i údaje o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu ho napadá a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo. Nemá-li odvolání některou z těchto náležitostí, postupuje správní orgán dle § 37 odst. 3 správního řádu. Rozhodne-li správní orgán, aniž by bylo odvolání doplněno, je jeho postup vadný a v rozporu s procesními předpisy.

V inkriminované věci není sporu o tom, že žalobkyně podala rozklad proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 4. 6. 2013, č. j. OSZ-75526/M-Ht-2013, včas, a že žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí konstatoval, že žadatelka ve svém včas podaném rozkladu uvedla, že do jednoho měsíce doplní důvody, pro které by mělo být napadené rozhodnutí zrušeno., ale že se nezabýval skutečností uváděnou v rozkladu ohledně jeho doplnění ve lhůtě jednoho měsíce.

Z tohoto důvodu musel potom Městský soud v Praze přisvědčit žalobní námitce vyjádřené pod bodem II., která tedy spočívala ve výtce, že správní orgán druhého stupně nereagoval na skutečnost, že žalobkyně proti rozhodnutí prvostupňovému podala rozklad, nicméně podala ho bez odůvodnění. Byť žalobkyně avizovala, že ve třicetidenní lhůtě tento rozklad doplní, neučinila tak a žalovaný ji nevyzval k tomu, aby rozklad doplnila o věcné důvody.

Každé podání, které má být posouzeno jako odvolání, když správní orgán je povinen posuzovat podání podle obsahu ve smyslu § 37 odst. 1 věta druhá správního řádu, musí obsahovat specifikaci rozhodnutí, proti kterému směřuje, dále rozsah, v němž jej napadá, tj. uvedení výroků, které jsou napadány, a dále konkrétní skutečnosti, z nichž se dovozuje nesprávnost právního posouzení ve věci či nesprávnost vyhodnocení skutkového stavu věci či nedostatky v dokazování.

Co se týče rozkladu žalobkyně, vztahují se na něj stejná pravidla jako na odvolání, kdy ž ustanovení § 152 odst. 4 správního řádu stanoví, nevylučuje-li to povaha věci, platí pro řízení o rozkladu ustanovení o odvolání. Rozklad žalobkyně splňoval náležitost specifikace rozhodnutí a rovněž náležitost rozsahu, zatímco absence konkrétních rozporů s právními předpisy a absence tvrzené nesprávnosti předcházejícího řízení byla nahrazena sdělením, že do jednoho měsíce. Žalobkyně si tedy byla vědoma skutečnosti, že její podání nemá předepsané náležitosti, měla v úmyslu je doplnit, nicméně tak z neznámých důvodů neučinila. Žalovaný si tedy byl vědom, že podaný rozklad je blanketní, že nesplňuje zákonem předepsané náležitosti, a přesto žalobkyni nevyzval k jejich doplnění v přiměřené lhůtě. Dokonce v odůvodnění rozhodnutí o rozkladu uvedl, že se nezabýval skutečností uváděnou žadatelkou v rozkladu ohledně jeho doplnění ve lhůtě jednoho měsíce, neboť žadatelka nesplňuje základní podmínku stanovenou v § 3 nařízení vlády č. 135/20009 Sb., neboť její manžel zemřel v roce 1981.

Za této situace nezbyvá Městskému soudu v Praze než poukázat na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, která takovouto praxi odvolacích správních orgánů a orgán, který rozhoduje o rozkladu, je v tomto směru ve stejném postavení, shledává za závažnou procesní vadu. Pokud správní orgán, který rozhoduje o odvolání, resp. o rozkladu, nenechá doplnit podaný opravný prostředek o věcné důvody a rozhodne jenom o odvolání či rozkladu v jeho blanketní podobě, je tento postup považován za natolik závažnou procesní vadu, že může mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé a již jen z tohoto důvodu je tedy důvodem pro zrušení takového rozhodnutí odvolacího, resp. rozkladového orgánu.

Městskému soudu v Praze ani v inkriminované věci nezbylo nic jiného, než zrušit žalobou napadené rozhodnutí právě pro tuto procesní vadu a vrátit věc žalovanému k dalšímu řízení, v němž žalovaný vyzve žalobkyni k tomu, aby svůj rozklad náležitě odůvodnila, a teprve o tomto rozkladu bude rozhodovat.

Městský soud v Praze ze shora uvedených důvodů ve věci rozhodl tak, že žalobou napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 soudního řádu správního zrušil pro nezákonnost a současně vyslovil, že se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému (§ 78 odst. 4 soudního řádu správního). Podle ustanovení § 78 odst. 5 soudního řádu správního právním názorem, kterým vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení žalovaný správní orgán vázán.

Rozhodnutí o náhradě nákladů řízení soud opřel o ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce měl ve věci plný úspěch. Výši náhrady potom určil podle vyhl. č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif), a to tak, že 3.000 Kč činily náklady na uhrazení soudního poplatku z žaloby, dále náklady právního zastoupení za tři úkony právní pomoci podle § 9 odst. 3 a 3.100 Kč, tj. převzetí a příprava zastoupení, písemné podání žaloby a účast při jednání, a 3x režijní paušál podle § 13 odst. 3 a 300 Kč, tedy celkem 13.200 Kč.

P o u č e n í:

Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 21. dubna 2015

**JUDr. Slavomír Novák v. r.
předseda senátu**

za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová